

Δοχείον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διατηρεῖται καὶ προσφέρεται τὸ γ λ υ κ ὸ ἐνθ' ἄν.: *Κέρασα δὲ γλυκόκουπ-πες γλυκὸ Κῶς* (Πυλ.) *Ἡβγαλ-λε δ-δίσκο μ-μὲ γλυκόκουπ-παν καὶ τρατ-ταρέμ-μας Κῶς* (Καρδάμ.)

γλυκοκουράζω ἐνιαχ. Μετοχ. γλυκοκουρασμένος Γ. Ξενόπ., Ἰσαβέλλ., 18.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. κ ο υ ρ ἄ ζ ω.

Προκαλῶ ἢ αἰσθάνομαι κούρασιν, κάματον οἶονεὶ γλυκύν, εὐάρεστον ἐνιαχ.: *Ἡ Ἰσαβέλλα γλυκοκουρασμένη, εἶχε πέσει σὲ μιὰ καρέκλα, κοντὰ 'ς τὸ τραπεζάκι.*

γλυκοκρσιᾶς ὁ, Πάρ. (Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ρ α σ ι ᾶ ς.

Ἄ μὴν Ὀκτώβριος ὀνομασθεὶς οὕτως, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν ἀρχίζει ἢ κατανάλωσις τῆς νέας ἐσοδείας τοῦ οἴνου.

γλυκοκρέμμυδο τό, Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ρ ε μ μ ῦ δ ι.

Ποικιλία τοῦ φυτοῦ Κρόμμυον τὸ κοινὸν (*Allium cera*) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριιδῶν (*Liliaceae*). Συνών. ν ε ρ ο κ ρ ἔ μ μ υ δ ο.

γλυκόκριτος ἐπίθ. Θράκ. (Κασταν.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ρ. γ λ υ κ ο κ ρ ῖ ν ω.

1) Ὁ εὐχάριστος εἰς τὴν ὀμιλίαν. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς. 2) Ὁ εὐχάριστος εἰς τοὺς τρόπους.

γλυκοκυδωνιά ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Λογγ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ υ δ ω ν ι ᾶ.

Ποικιλία τοῦ δένδρου *Κυδωνέα* ἢ κοινή (*Cydonia vulgaris*) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (*Rosaceae*) ἐνθ' ἄν.: *Ἐεξαμε νιὰ γλυκοκυδωνιά 'ς τὸ περβόλι μας καὶ δυὸ λειμοιῆς Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐκοφα κάνα-δυὸ γλυκοκιδώνα 'πὸ τὴ γλυκοκιδωνιά μου αὐτόθ. Ἐχομ' ἕνα χωράφι γλυκοκιδωνιῆς Πελοπν. (Παππούλ.)*

γλυκοκύδωνο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Λογγ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ υ δ ῶ ν ι.

Ἄ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο κ υ δ ω ν ι ᾶ ς ἐνθ' ἄν.: *Ἐκοφα κάνα-δυὸ γλυκοκιδώνα 'πὸ τὴ γλυκοκιδωνιά μου νὰ φκειάσω λιγούλι κυδωνᾶτο, ποὺ τὸ τρώει ὁ νοικοκύρης μου (κυδωνᾶτο = γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ ἀπὸ κυδῶνι ψιλοκομμένο, βρασμένο μὲ ζάχαρη καὶ νερό, νοικοκύρης = σύζυγος) Γαργαλ.*

γλυκοκυματίζω Εὐβ. (Ἄνδρων. Κάρυστ.) — Α. Βαλαωρ., Ἔργα 2, 104 κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. γλυκοκυματίζω Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. κ υ μ α τ ῖ ζ ω.

1) Ἐπὶ θαλάσσης, λίμνης ἢ ποταμοῦ, παράγω ἀπαλούς, οἶονεὶ γλυκεῖς κυματισμούς ἐνθ' ἄν.: *Μὲ τὸ πρωῖνὸ ἀγεράκι γλυκοκυμάτιζε ἢ λίμνη κάθε αὐγὴ Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.*

Ποταμέ μου, ὅταν κινήσης | καὶ θὰ γλυκοκυματίσης, πᾶρε με 'ς τὰ κύματά σου, | μέσ' 'ς τὰ γαλανὰ νερά σου Εὐβ. (Ἄνδρων.)

*Θάλασσα πικροθάλασσα, νὰ γλυκοκυματίσης, μὴν ἔρχεται ἢ ἀγάπη μου τσαὶ μοῦ τήνε ζαλίσης Σκῦρ. 2) Κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ σταχύων, σπαρτῶν ἢ χλόης, ἐλαφρῶς κινῶμαι ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου εἰς ἀπαλὸν κυματισμὸν Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀ λ α φ ρ ο σ α λ ε ῦ ω 1. β) Ἐπὶ τῆς κόμης, ἱματίων κ.τ.τ., κινῶμαι εἰς ἀπαλούς κυματισμούς, ἀπαλὰς κυματοειδεῖς πτυχώσεις ἐνιαχ.: *Γλυκοκυμάτιζε ἢ σημαία. Γλυκοκυμάτιζαν τὰ μαλλιά της ἐνιαχ. || Ποίημ.**

Κάτασπρη ἢ χήτη του, μακρὰ 'ς τ' ἀντρειωμένα νῶτα περήφανη τοῦ σέρονται καὶ γλυκοκυματίζει Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., ἐπὶ προσώπου, χαριεντίζεται Εὐβ. (Κάρυστ.): Ἄσμ.

Τῆς νύφης μας τὸ πρόσωπο σὰν κάμπος λουλουδίζει, σὰν λίμνη πάει κ' ἔρχεται καὶ γλυκοκυματίζει.

γλυκοκυματοῦσα ἐπίθ. θηλ. Γ. Σουρῆ, Ρωμ., 17—Ἄθηνᾶ 37 (1925), 186 — Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ υ μ α τ ῖ ζ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ῦ σ α, περὶ τῆς ὀπ. βλ. Ἄνθ. Παπαδόπ., Ἄθηνᾶ 37 (1925), 186. || Ἄσμ.

Θάλασσα καλοσύνευτη καὶ γλυκοκυματοῦσα, ποὺ ξεγελεῖ τοὺς μονογινοὺς καὶ πνίγει πατεράδες Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τὴ γλυκοκυματοῦσα θάλασσά τους Γ. Σουρῆ, ἐνθ' ἄν.

γλυκόλαδο τό, Γ. Ψυχάρ., Ρωμαϊκὴ γραμματ., 1,44.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. λ ἄ δ ι.

Ἄρουκτέλειον: *Τὸ σάλιο εἶναι σὰν τὸ γλυκόλαδο ποὺ τὸ χρειάζεται ἢ μηχανὴ γιὰ νὰ λειτουργήσῃ.*

γλυκολάλημα τό, πολλαχ. γλυκουλιάλ'μα Θράκ. (Ἄδριανούπ. κ.ά.) γλυκολάλεμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ α λ ῶ. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο λ ἄ λ α μ α καὶ εἰς Σομ.

1) Εὐχάριστος, γλυκεῖα ὀμιλία Θράκ. (Ἄδριανούπ.) Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. γ λ υ κ ο λ α λ ῖ ᾶ 1α, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η μ α, γ λ υ κ ο μ ῖ λ η σ ῖ ᾶ 1α. β) Ἐπὶ πτηνῶν, τὸ γλυκὸ κελάδημα πολλαχ.: *Τ' ἀηδοιοῦ τὸ γλυκολάλημα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.*

Θὰ σμείξουν τὰ φτεροῦγία τους πουλλάκια ἀγαπημένα π' ἀστροπελέκι ξαφνικὸ τὰ χώρισε ἀπάνω

'ς τὸ πρῶτο γλυκολάλημα τῆς ἀδολῆς χαρᾶς τους

Σ. Περεισιᾶδ., Χορ. Ζαλόγγ., 20.

Δὲν ἔχει γελαστὴ φωνὴ σὰν τ' ἄλλα τὰ πουλλάκια, δὲν ἔχει γλυκολάλημα καὶ σπίνου τραγουδάκια

Γ. Δροσίν., Ἄγρ. Ἐπιστ., 82.

Καὶ τὰ πουλλάκια ἀπ' τοῦ λιθοβοριοῦ τὸ κάμα μοντεμένα τῶρ' ἀρχινοῦν μὲ τὴ δροσιὰ τὸ γλυκολάλημά τους

Μ. Φιλήντ., Θρύλ. 62. 2) Ἐπὶ ἤχων μουσικῶν ὀργάνων, ὁ γλυκὸς ἤχος Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1,148 Κ. Πασαγιάν., Μοσκ., 69: *Τοῦ βουνοῦ τ' ἀγέρι ἔπαινε τὸ γλυκολάλημα τῆς φλογέρας Κ. Πασαγιάν., ἐνθ' ἄν. Ἄγαποῦσα τὰ γλυκολαλήματα. Σκάλιζα φλογέρες ἀπὸ τὰ πετροκάλαμα Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.*

γλυκολάλητος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ α λ ῶ.

Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκὸν λάλημα,

